

Első fejezet

Ez a reggel a legfeketébb tintával íródott a legfeketébb lapokra Mordia amúgy is fekete Krónikájában. Olyasmi történt, aminek hallatára még mostanság is rémülten súgnak-búgnak össze az asszonyok, s elsápadnak a derék mord férfiak.

IV. Burgum, Mordia királya ezen a napon JOBB LÁBBAL kelt fel!

No, mit szóltok? Hogy semmit? Hát persze, hiszen ti nem ismeritek Mordia tizenöt kötetes szabályzatát, melynek „Protokoll és etikett” a címe. Én, gondos író lévén, hosszas kutatómunkám során kétszer is elolvastam, és a II. kötetben feketén-fehéren megtaláltam az idevonatkozó passzust: „Mordia mindenkori királya köteles minden reggel BAL LÁBBAL felkelni...” (Ez a II. kötet most is itt van nálam, bárki megnézheti. Az asztal egyik lába alá dugtam be, hogy ne billegjen írás közben. Biztos ti is tudjátok, hogy az milyen kellemetlen!)

Nos tehát: IV. Burgum (aki egyébként I., azaz Irgum-Burgum leszármazottja) ezen a reggelen jobb lábbal kelt fel, rámosolygott az ágyát körülálló szolgálókra, valamint az ő királyi felségét minden reggel pontban fél hétkor ébresztő zokogókórusra, s csak ennyit mondott:

– Hijnye, be csodálatosat álmodtam!

A szolgálak és a zokogókórus tagjai megdermedtek a rémülettől. Ilyen még nem fordult elő, amióta világ a világ s Mordia Mordia. S mivel nem szóltak egy szót sem, csak álltak ott megkövülten, IV. Burgum derűsen rájuk rivallt:

– No mi van, megkukultatok? Miért vágtok olyan fancsali képet, mint ha vadkörtebe harapatok volna?

Erre szegények mind sírva-ríva szertesztét szaladtak. Nem hibáztathatjuk őket, hisz nem ehhez szoktak a hosszú szolgálat alatt. A reggeli zsémbelés, morcoskodás és fenékberugdosás volt a jutalmuk, nem pedig a jó szó, így hát joggal gondolhatták azt, hogy égszakadás, földindulás – vagy ami még szörnyűbb: uruk és királyuk egész egyszerűen megbolondult!

Csak a legkomorabb komornyik, mind közül a legöregebb őrizte meg

lélekjelenlétét és maradt rezzenéstelen arcú a helyén.

– Rossz reggelt kívánok, felséges uram! – köszöntötte IV. Burgumot illedelmesen, szokás szerint.

– Micsoda? – fortyant fel IV. Burgum. – Rossz reggelt? Hát miféle kíván-

ság ez? És hová tűntek a többiek? Csak így faképnél hagyni a királyukat, mondhatom, szép dolog!

Az öreg szolgáló ijedten húzta be a nyakát, s várta az ilyenkor szokásos fenékre billentést – de az csak nem jött. Helyette IV. Burgum nyájasan elmosolyodott, amire a komornyik még ijedtebben húzta be a nyakát, s a réműlettől majd elájult. Ez még az ő öreg, tisztességben megőszült szolgálkének is sok volt.

– Uram, királyom, életem-halálom a kezedbe ajánlom – hebegte-habogta –, de ne a szegény szolgálókat bántsod, ha bármi is hibádzik, hiszen mi csak az udvarmester parancsait teljesítjük.

– Úgy, szóval az udvarmester!?! No, majd beszélek a fejével! De minek elrontani ezt a szép reggelt, nem igaz? Húzd csak el a függönyöket, hadd áradjon be a friss tavaszi napfény!

Az öreg szolgáló csak hümmögött, szó nélkül teljesítette ura parancsát. Elhúzta a nehéz, fekete függönyöket, hogy a kinti szürkés-ködös világ a maga teljes rondaságában feltárulkozzon őfelsége, IV. Burgum előtt.

– Ez meg micsoda? Se napsütés, se egy kis tavaszi zsongás? Hát ezért tartom az udvari meteorológust? Itt valami nagyon nincs rendben, de ne legyen a nevem IV. Burgum, ha nem járok utána!

Hogy itt valami nincs rendjén, azt maga az öreg szolga is így gondolta.

Mordia emberemlékezet óta a rosszkedv, a morcoság és a zsémbelés – amelyben mindig is a király járt elől, ő volt a főrosszkedvű, a főmorcos és a főzsémbes – birodalma volt. S lám: most maga a király szegi meg ezt az ezeréves hagyományt! De egy szolgának nem dolga urát megítélni, így aztán bölcsen magában tartotta, amit gondolt. Csendben öltöztetni kezdte ura-királyát, de megakadtak, amikor IV. Burgum valami színes, vidám öltözéket parancsolt, és kiderült, hogy csupa fekete és szürke ruha áll a ruhatárban. A király ekkor az udvari szabót fenyegette lefejezéssel.

„Ennek már a fele sem tréfa”, gondolta magában az öreg komornyik, s elhatározta, hogy jelenti az udvarmesternek a szomorú tényt: őfelsége, IV. Burgum, Mordia királya minden valószínűség szerint megbolondult.

Ugyanezen a napon s ugyanezen a reggelen IV. Hugó, Vidória királya viszont borzasztó rosszkedvűen ébredt: egész éjjel hánykolódott, valamilyen rettenetes álom kínozta. Így aztán kialvatlan, karikás szemekkel pillantott az ágya körül sürgölődő szolgálókra; zavarta az ablakon beáradó tavaszi napfény, cifrákat káromkodott, zsémbelt, morgott, egyszóval pocsekul viselkedett. Besötétítette a szobát, kritizálta az udvari szabó giccses ízlését, az egyik szolgát pedig valami apró ügyetlenség miatt úgy fenéken billentette, hogy az keresztülbukfencezett a szobán.

No persze itt is lett nagy sírás-rívás, hatalmas riadalom, éppen úgy, mint Mordiában. Csak éppen fordított előjellel. Hiszen az ő királyuk eddig a szelídség és életvidámság megtestesítője volt, most meg...

Hát ki érti ezt?

Második fejezet

Bikacsöki Balambér, Mordia királyának udvarmestere komor képpel mérte végig a teremben megjelent nagy tekintélyű tanácstestület tagjait. Bár ez még önmagában nem jelent semmit, mert a mi Bikacsökink mindig hivatalának komolyságához illő komorsággal tekintett végig mindenkin és mindenen – de most KÜLÖNÖSEN komor volt a tekintete, s ezt hasonlóképpen viszonzta mindegyik tanácstag.

– Uraim – hordozta végig különösen komor tekintetét a tanácstestület tagjain –, azt hiszem, a helyzetet nem kell bemutatnom.

És ez igaz is volt. A látvány magáért beszélt: elég volt kitekinteni a palotakertbe, ahol IV. Burgum átszellemült képpel valami egészen elképesztően izléstelen virágmintás ruhában sétálgatott fel s alá.

– Egy dolgot mondhatok csak, uraim. Azt, hogy a helyzet drámai. Őfelsége legutóbb már vicceket is mesélt. Ha ez így folytatódik, kitör az anarchia, és mi...

Bikacsöki Balambér egy kézmozdulattal jelezte, hogy ebben az esetben mi vár rájuk, s mindenki megértette: nem éppen kellemes dolgok.

– Micsoda szégyen! – jajdult fel Pókhas uram, az udvari főszakács.

– S hogy mindez velünk történhetett meg! – sopánkodott Ballagi, az udvari főszabász, aki még mindig nem heverte ki azt a sokkot, amikor őfelsége megrendelte tőle ezt az undorítóan cifra kis ruhát, amiben most a palotakertben sétálgat. S nem átallotta azt mondani neki, Ballaginak, aki több ország temetkezési vállalatának is szállított, hogy:

– De aztán nehogy megint holmi fekete gyászhuszáröltönnyel lep meg, mint legutóbb, hallod-e! Valami vidám kis ruhácskát szeretnék, virágmintákkal...

Ballagi tehát, érthetően, fagyos hangulatban volt, amin csak rontott az a tény, hogy ha bármikor kinézett az ablakon, ezt a ruhát láthatta őfelségén, arról nem is beszélve, hogy sajnos a többiek is látták, ami ugyancsak feszélyezte a főszabászt – mintha tehetne is ő bármiről.

– Én pedig kötelességemnek tartom bejelenteni, hogy őfelsége kifeje-

zett kívánságára, illetve parancsára, ki fog sütni a nap! – Döbönt csend támadt Dörögi, az udvari főmeteorológus e bejelentése után.

– Itt a vég... – nyögte Pókhas uram.

– Dejszen akkor meleg lesz! – rikácsolta Ballagi. – Tönkremegy az üzlet! Hát ki vesz fel melegben, napsütésben fekete ruhát?!

– Napsütés... undorító! – húzta el a száját Petúnia udvari költő és depresszionista. – Vidámság, móka, kacagás!! Bah! És a művészet? A költészethez szomorúság kell, komor fellegek, köd; az nem bakfitty, kérem!

– Uraim! – szólalt meg drámai hangon Bikacsöki Balambér –, le kell szögezmem, hogy itt a fennforgás tényállásának esetével van dolgunk.

Ebben mindannyian egyetértettek.

– Elsőként is azt kell tisztáznunk – tette hozzá a főudvarmester –, hogy mit tegyünk ebben a, hogy finoman fogalmazzak, megváltozott helyzetben. Alkalmazzkodjunk, vagy... – és itt jelentőségteljesen elhallgatott.

Mert mit is jelenthet ez a vagy? Nagyon sok minden lehet, és néhány fejben bizony ronda gondolatok is megfordultak a „vagy”-ot értelmezve. Többek között még a trónfosztás gondolata is – ám rossz az, aki rosszra gondol; Bikacsöki jelentőségteljes és diplomatikus hallgatása semmi ilyet nem sugallt, vagy ha mégis, biztosan letagadta volna.

– Másrésztől tisztáznunk kell, hogy mi is történt őfelségével...

– Megbolondult! – rikkantotta Ballagi uram.

– De uram! Kérem, maradjunk a jó ízlés határain belül! Szóval: az első lehetőség, hogy őfelsége... khm... elmegyógyászati szakkezelésre szorul. A második lehetőség: tudatos merénylet történt!

És jelentőségteljesen elhallgatott. A tekintélyes tanácsstagok megkövülten meredtek egymásra. Ez az eshetőség eszükbe sem jutott.

– Igen, uraim, merénylet! Gonosz varázslat, vagy pedig valaki egész egyszerűen ellopta őfelsége rosszkezdét!

– No de mér? – kérdezte Dörögi uram kissé értetlenkedve.

– Tudatos zavarkeltés! Sőt pánik! Az ellenség így akar bomlasztani. Az a meggyőződésem, hogy valaki vagy valakik háborút akarnak ellenünk indítani!

Döbönt csönd támadt a teremben. A tekintetes tanácsstagok egyik fele

rémülten, a másik pedig elgondolkodva fogadta a hírt. Ballagi uram, a főszabász, példának okáért azt számolgatta, hogy vajon mennyi haszna származna a gyászruhákból és egyéb temetkezési kellékekből a háború után.

– Azt javaslom, hogy egyelőre tartsuk a legnagyobb titokban a történetet, már amennyire lehet. Tegyük királyunk kedvére, vágjunk jó képet a dologhoz, s közben próbáljuk meg felderíteni az ügy hátterét.

Úgy is lett, ahogy Bikacsöki mondta. Csak az okozott némi fejtörést, vajon hogyan is kell jó képet vágni, mosolyogni, hiszen azt egyikük sem csinálta még egyszer sem születése óta. Bikacsöki javaslatára így aztán sebtében egy bizottság alakult, amelynek feladata a mosolygás elméletének és gyakorlatának kidolgozása lett.

A titok pedig hétpecsétetes titok maradt. A tekintélyes tanácstagok lakatot tettek a szájukra, csupán feleségeiknek meséltek el részletesen mindent, de megeskették őket, hogy a hallottakat nem adják tovább, hiszen az a legbizalmasabb és legszigorúbb államtitok. A feleségek pedig megesküdtek, akárcsak az ő legjobb barátnőik, és a többi, és a többi. Így aztán rövid időn belül – persze a legnagyobb diszkréció mellett – egész Mordia a titokról beszélt.

Pontosan úgy, ahogyan azt Bikacsöki Balambér gondosan és jó előre eltervezte...

